

De metselaar neemt zijn steen
en haalt uit in de bak
met mortel
een sterke zwaai
en de specie ligt
vastgedrukt door de steen
zo rij na rij na rij
wordt de muur opgetrokken
met als finale toets
de streep
die de dagge achterlaat
messcherp, en hoewel
onderhevig aan slijt
een meesterteken dat blijft

Ik bouw mijn gedichten uit woorden
iedere keer weer keur ik de steen
ik proef, rol het woord
over m'n tong en beluister
zijn lengte, sentiment, de kleur
voeg hen in paradoxen
soms cryptisch,
dan een vleug retoriek
rangschiik ik hen volgens akkoorden
op de tast naar een eigen ritmiek
zoals het woord zie ik de gebouwen
een verhaal in proporties en steen
vol aparte en stille akkoorden
voor wie zien kan en zich geeft